

“TARRAGONINES”

31

Marta Balañá Parés

Va néixer el 1957 a Barcelona. Va estudiar medicina. A la seva família hi havia artistes, alguns d'ells pintors (besavis i el seu mateix pare). El seu pare va morir després d'una dolorosa malaltia quan ella cursava 6è de medicina. Va cuidar-lo durant els seus últims mesos, la qual cosa va afectar-la molt i va fer que acabés sentint un rebuig cap a l'exercici de la medicina. Els anys següents va estar elaborant un difícil dol.

Casada amb Adolfo Gómez Papí el 1982, als vint mesos va tenir els seus primers fills, Carlos i Luis. Dos anys més tard es va traslladar a Tarragona (1986).

Entre 1989 i 1990 va aprovar les oposicions per a professora de Tecnologia Sanitària i va continuar treballant a l'Institut Calípolis de Tarragona, en el qual havia debutat cobrint una baixa maternal. L'ensenyament arriba a apassionar-la.

Sempre la va atreure pintar. Va ser a l'institut on una amiga la va animar a pintar. I així va començar la seva carrera com a pintora.

El 1992 neixia Pepe, el seu tercer fill, i als pocs mesos va començar a notar els primers

síntomes de la malaltia de Parkinson. Van trigar mesos a diagnosticar-la-hi; això va ser molt dur per a ella. Els alumnes van començar a notar els símptomes, cada vegada més evidents, de la seva malaltia.

Haver de deixar l'institut va ser molt trist, però li era molt difícil aguantar el ritme de les classes.

Ja havia fet algunes exposicions a Tarragona i Altafulla i participat en fires d'art a Barcelona i Marbella. A partir de llavors es va dedicar a pintar en exclusiva. Sempre va tenir un estudi de pintura on pintava i exposava. Utilitzava els símptomes de la seva malaltia (discinèsies) per emprar un traç molt més gruixut i pintar en formats grans. La pintura era la seva aliada. S'hi expressava i li servia de teràpia.

El 2010 va participar al documental «AMMA el artículo 1 de la Declaración Universal de los Derechos Humanos», en què parlava de com vivia la seva malaltia. Es va sotmetre a una intervenció quirúrgica per paliar-ne els símptomes creixents. Un any més tard va participar en un altre documental («Ciborgs... muy humanos»), en el qual n'explicava els beneficis.

Té un blog, martabalana.blogsopt.com, en què es poden trobar les seves exposicions, el seu currículum, alguns escrits seus sobre la seva malaltia, enllaços a tots dos documentals, els motius dels seus quadres i moltíssimes fotos de la seva obra pictòrica.

